

σιάζη εἰς αὐτήν, εἶναι καιρὸς νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Κυρίως τις ἐρωτᾷ τὴν σύζυγόν του ἐν τῷ θεάτρῳ «ἐφέρατε τὰ δίοπτρά σας;» «Μάλιστα· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ κάμω χρῆσιν αὐτῶν,» διατὶ ὅχι; «διότι δὲν φορῶ τὸ δακτυλίδιόν μου».

Ὁ Γλάδστων ἐπεσκέφθη ἐσχάτως τὸν δόκτορα Α. ἵνα τῷ ἐκβάλῃ ὁδόντα ἀλγοῦντα. Ὁ κ. Α. εὐγενῶς τῷ ἀπαντᾷ ὅτι εἶναι ἱατρός, καὶ οὐχὶ ὁδοντοῖατρος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀφείλει νὰ μὴν ἐκκλίνῃ τῶν καθηκόντων του. Μετὰ τινὰ χρόνον, ὁ Γλάδστων περιεπάτει ἐν τῇ ἐξοχῇ μετὰ τοῦ αὐτοῦ δόκτορος, ὅτε αἰφνης πίπτει εἰς τινὰ λακκὸν πλήρη ἀσβέστου· «βοήθησόν με, ἀναφωνεῖ ὁ ἱατρός. «Ὁχι, ὅχι, καλέ μου φίλε, τῷ ἀπαντᾷ τότε ὁ κ. Γλάδστων· «Εἶμαι διπλωμάτης, καὶ οὐχὶ βαροῦλκον, ὀφείλω νὰ μὴν ἐκτρέπωμαι τῶν καθηκόντων μου».

Ο ΘΕΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΨΙΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΕΤΑΓΛΩΤΤΙΣΘΕΝ ΕΚ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

ὑπὸ

A. I. ΣΟΡΔΙΝΑ

Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

«Ἀχ! ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν ὁ Μορλότ, ὁ ὧρὲ θὰ ᾔηναι βεβαίως ἐξόχως ἱκανὸς ἂν δυνήθῃ νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Θὰ τῷ πληρώνῃ ἐξ χιλιάδας Φράγκων ἐκ τοῦ εἰσοδήματος τοῦ ἀνεψιοῦ μου, καὶ πρὸς τὸν ἐκ τριάκοντα χιλιάδων πληρόνοντα ἐξ χιλιάδας ἀπομένουςιν 24 χιλιάδες. Θὰ γίνω θῆεν πλούσιος, Φραγκίσκε μου! Τοιαῦτα διανοοῦμενος ἐκάθισε καὶ ἀνοίξας τὸ πρῶτον εἰς χεῖράς του ἐντυχὸν βιβλίον, «κἀθισον ἐκεῖ, εἶπε τῷ Φραγκίσκῳ, θὰ σοὶ ἀναγνώσῃ τι. Προσπάθησον ν' ἀκούσῃς, τοῦτο θὰ σέ ἡσυχάσῃ», ἀνέγνωσε δὲ τὰ ἐξῆς:

«Μονομανία εἶναι ἡ ἐπὶ ιδέας τινὸς ἐπίμονος προσήλωσις, ἡ κατὰ κράτος ὑπερίσχυσις πάθους τινός. Ἡ ἀσθένεια αὕτη ἐδρεύει ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ ἐκεῖ ὀφείλει τις νὰ τὴν ἀναζητήσῃ καὶ τὴν πολεμήσῃ. Τὰ δ' ἐπάγοντα αὐτὴν αἷτια, εἶναι ἡ ἔρως ἡ φόβος ἡ κενοδοξία ἡ φιλοδοξία ἡ τύψις συνειδότος. Δηλοῦται δὲ ὑπὸ τὰ αὐτὰ ὡς τὸ αἰτιοῦν αὐτὴν πάθος χαρακτηριστικά, ὅτε μὲν τὴν χαράν, τὴν εὐθυμίαν τὴν τόλμην καὶ τὸν θόρυβον, ἄλλοτε δὲ τὴν δειλίαν τὴν ἀθυμίαν καὶ τὴν σιωπὴν».

Διαρκούσης τῆς ἀναγνώσεως ὁ Φραγκίσκος ἐφαίνετο ἡσυχώτερος καὶ νυσταλέος, ἴσως διότι τὸ δωμάτιον τοῦ ἱατροῦ ἦτο πολὺ θερμὸν. Καλὰ, ἐσκέφθη ὁ Μορλότ, ἰδοὺ ἤδη τερά-

στιον τῆς ἱατρικῆς ἀποτελέσμα, ἀποκοιμίζει ἄνθρωπον, ὅστις οὔτε πεινᾷ οὔτε νυστάζει. Ἄλλ' ὁ Φραγκίσκος δὲν ὑπνωττεν, ὑπεκρίνετο μόνον κατ' ἐντέλειαν τὸν ἀποκοιμώμενον. Ἐκλινε βαθμηδὸν τὴν κεφαλὴν του καὶ μαθηματικῶς ἐκανόνιζε μονότονον θόρυβον ἀναπνοῆς. Ὁ θεῖος Μορλότ ἠπατήθη καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσίν του χαμηλῇ τῇ φωνῇ, εἰτα ἐχαμνήθη, μετ' ὀλίγον ἔπαυσε τὴν ἀνάγνωσιν, μετ' ὀλίγα δὲ λεπτὰ τὸ βιβλίον ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν του καὶ ἐπὶ τέλους πράγματι αὐτὸς ἀπεκοιμήθη πρὸς ἄκραν τοῦ ἀνεψιοῦ του εὐχαρίστησιν, ὅστις ἐπιβούλως τὸν ὑπέβλεπεν.

Ὁ Φραγκίσκος πρῶτον μὲν ἐκίνησε τὸ κάθισμά του, ἀλλ' ὁ Μορλότ ἔμεινεν ὅλως ἀτάραχος, εἰτα δὲ περιεπάτησεν εἰς τὸ δωμάτιον βαδίζων μετὰ κρότου, ἀλλ' ὁ Μορλότ ἤρχισε νὰ ρογγάζῃ. Τότε ὁ τρελλὸς πλησιάσας εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἱατροῦ καὶ εὐρὼν μαχαιρίδιον, ὥθησεν αὐτὸ εἰς μίαν γωνίαν οὕτως ὥστε ἡ λαβὴ νὰ ἐπερείδῃται ἐπ' αὐτῆς σταθερῶς, καὶ ἔκοψε δι' αὐτοῦ τὸ σχοινίον, δι' οὗ ἦσαν δεδεμέναι αἱ χεῖρές του, χειραφετηθεὶς δὲ καὶ μόλις δυνήθεις νὰ κρατηθῇ ἐπιφωνήσεως χαρᾶς, ἡσύχως προύχωρσε πρὸς τὸν θεῖόν του καὶ ἐντὸς δύο λεπτῶν ὁ Μορλότ ἦτο ἀσφαλῶς δεδεμένος καὶ τὸσον ἐπιτηδεῖως ὥστε ὁ ὕπνος του οὐδόλως ἐταράχθη.

Ὁ Φραγκίσκος ἐθαύμασε τὸ ἔργον του καὶ ἔλαβε τὸ κατὰ γῆς βιβλίον, ὑπερ ἦτο ἡ τελευταία ἐκδοσις τῆς κριτικῆς μονομανίας, ἀνὰ χεῖρας δὲ ἔχων τὸ βιβλίον τοῦτο μετέβη εἰς μίαν γωνίαν, ἐνθα ὡς σώφρων ἀνεγίνωσκε περιμένων τὸν ἱατρόν.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΗΣΙΣ

Σ' ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΙΣ¹

Γιατί Ἑλληνοπούλαις μου μέσ' τοῦ βορρῆ τὰ μέρη
Ποῦ τὰ μαυρίζει ἡ καταχνιά καὶ τὰ σκεπάζουν χιόνια
Νὰ βγαίῃ ἡλιος φωτεινὸς καὶ δῶ... οὔτε ἓνα ἀστέρη
Νὰ βγαίῃ ἀπ' τῆς Ἀθηνᾶς τὰ ζηλευτὰ ἐγγόνια;

Γιατί Ἑλληνοπούλαις μου ἐδῶ σ' αὐτὸν τὸν τόπον
Ποῦ τῆς σοφίας ἔλαμπε ἀνέσπερη λαμπάδα,
Κι' ἦταν ἁγία τράπεζα σοφῶν καὶ θεανθρώπων
Κ' ὅλοι οἱ λαοὶ γονάτιζαν, σὰν ἔλεγον, Ἑλλάδα!
Γιατί ἀπ' τὴν ἀφροντισιὰ τὰ φῶτά σας νὰ σβῇστε
Καὶ ἄλλοι νὰ οἶς πέρνοντε τὴ δόξα σας ἀφήστε;...

Ἐν Πειραιεῖ Ἀπριλίῳ 1885.

(1) Τοὺς ἀνωτέρω στίχους ἐποίησαμεν ἐπὶ τῇ εἰδήσει τοῦ διορισμοῦ τῆς κυρίας Σοφίας Κεφαλεύσκη ὡς ὑφηγητρίας τῶν μαθηματικῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Στοκκόλμης.